

פתיחה לפרק "בהז גדול"

"קל ימי היירו לה' על נפש מת לא יבא. לאביו ולאמו ולאחיו ולאחותו לא ישמא להם קמתם פי גזר אלהיו על ראשו".
 (במדבר ו, ו-ז)
 "ויאמר ה' אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרם אלהם לנפש לא ישמא בעמיו. כי אם לשארו הקרב אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחיו. ולאחותו הקרובה אליו אשר לא היתה לאיש לה ישמא".
 (ויקרא כא, א-ג)
 "והכהן הגדול מאמיו אשר יצק על ראשו שמן המשחה ומלא את ידו ללבש את הכהנים את ראשו לא יקרע ובגדיו לא יפרם. ועל קל נפש מת לא יבא לאביו ולאמו לא ישמא". (ויקרא כא, י-יא)

פרק זה דן בפרטי הדינים של איסור הנזיר להיטמא למתים. זה מבררים מה הן הטומאות מן המת המטמאות את הנזיר, ועל אלה מהן הוא סותר את נזירותו. כמו כן נידון מעמדה המיוחד של טומאת הצרעת במה שנוגע לנזיר. מתוך ההשוואה בין איסורי הנזיר ואיסורי הכהנים עולות גם שאלות אחרות – מה דינם של אלה לגבי "מת מצוה", וקדושתו של מי מהם עדיפה לענין טומאה. כמו כן מתבררים בפירוט נושאים שונים הקשורים לטומאת המת, ובכללם טומאות שגזרו עליהן חכמים.

האיסור להיטמא למת אינו מיוחד רק לנזיר, כי איסור זה חל גם על הכהנים, כהן הדיוט וכהן גדול, והוא אף חלק מן האיסור להיכנס בטומאה למקדש או לאכול מן הקודש. ובמידה מסויימת בסיס הדיון של הפרק הוא בהשוואה בין ההלכות הללו. בטומאת המת יש פרטים מרובים הנבדלים זה מזה בהלכותיהם, הן בהגדרת השיעורים וחלקי הגוף שיש בהם טומאה, והן בדרכי הטומאה – במגע, במשא, באוהל. ובפרק